

V

KUNST
SELECTIE

JEUGDTHEATER KAPSALON HET KNIPPERTJE

Routinier Cees Brandt en de jonge energieke Sacha Muller visualiseren knip- en scheerbeurten met pruiken, plaksnorretjes, scheerschuim en knallende ballonnen als in een slapstick kappersfilm. Tournee t/m 30/5.

debrandstichting.nl

MUSICAL NEXT TO NORMAL

In deze heftige feelbad-musical door Joop van den Ende Theaterproducties is vanaf de eerste minuut sprake van een cocktail van spanning en radeloosheid. Tournee t/m 9/6.

musicals.nl/next-to-normal

DANS REQUIEM

In de fraai barok vormgegeven Duits-Nederlandse dansopera werkt choreografe Nanine Linning samen met het Limburgs kunstenaarsduo Les Deux Garçons. Tournee t/m 18/6.

naninelling.nl

BEELDDE KUNST FLOWER CASTLE

Bezoekers van de tentoonstelling Flower Castle kunnen hun hart ophalen aan kasteel en kunst. Een perfect huwelijk. T/m 20/5 in Lisse.

kasteelkeukenhof.nl

WERELDMUZIEK

ANTÓNIO ZAMBUJO

Rasa
Utrecht, 13 april

Zambujo weet met minimale middelen zijn publiek te ontroeren.

António Zambujo is niet van het drama en de forse uithalen. Liever prevelt en fluistert hij de fado, net als zijn idool en voorbeeld Chet Baker. De twinkende Portugese gitaar klinkt in handen van Luís Guerreiro ook heel wat vrijzinniger dan we gewend zijn. Basklarnettist Jose Conde kleurt nog veel verder buiten de traditionele lijntjes van de fado en geeft het geheel samen met contrabassist Ricardo Cruz een uitgesproken jazzy karakter. Na de pauze wordt de vijfde stoel op het podium ingenomen door Jon Luz, die met zijn cavaquinho Braziliaanse tinten toevoegt.

Zo breed is het stijlpalet van Zambujo, die opgroeide met de cante alentejana, de Moors getinte zang uit zijn rurale geboortestreek in het zuiden van Portugal en pas later in aanraking kwam met de stadse fado. Hij heeft diep respect voor die traditie, maar laat zich er niet door ringeloren. Met evenveel liefde omarmt hij de Kaapverdische morna, maar zoekt ook het avontuur door samen te werken met een Bulgaars vrouwenkoor en laat zijn zangstijl onbekommerd beïnvloeden door de Amerikaanse popvocalisten naar wie hij graag luistert.

In minder bekwame handen hadden al die invloeden kunnen leiden tot een halfbakken post-moderne pastiche, maar Zambujo heeft er een volstrekt eigen en coherente stijl uit gesmeed die de vraag of dit nog wel fado is, volkomen irrelevant maakt. Hij is een grootmeester van het kleine gebaar en weet met minimale middelen zijn gehoor trefzeker te ontroeren.

Dat vermogen stelt hem in staat zichzelf minder serieus te nemen dan onder fadistas gebruikelijk is. Zo noemt hij fadolegende Amália Rodrigues met een ondeugende grijns 'de allergrootste ooit, op mij na dan'. En ook het laatste nummer van de avond wordt met een olijke kwinkslag aangekondigd: 'Het is tijd om afscheid te nemen, want we beginnen honger te krijgen.' De ovatie die volgt, wordt beloond met een onversneden traditionele fado, de eerste en laatste van de hele avond.

Ton Maas

Het Rietelandhuis staat dwars op de kavel, waardoor de lange zijde naar het westen uitkijkt over een park.

Foto's Imre Csany

Ruimte en licht overheersen alles

ARCHITECTUUR

RIETEILANDHUIS

Rietelandhuis, Hans van Heeswijk, genomineerd voor de Gouden A.A.P., Amsterdamse Architectuurprijs.

Tentoonstelling van alle 26 projecten 21 april tot 9 juni. 26 in Arcam, Amsterdam. Prijsuitreiking 14 mei. arcam.nl

In het minimalistische huis van architect Hans van Heeswijk is het zeer prettig thuis komen.

Het kan heel goed dat een sterrenkok thuis een beetje slordig kookt. Of dat een vakkundig timmerman met zijn eigen kledingkast zich ervan af maakt. Maar een architect die zijn eigen woning ontwerpt, die moet wel zijn best doen, anders komt hij elke dag niet lekker thuis.

Als je aan komt rijden over het nieuwste deel van de Amsterdamse wijk IJburg, zie je in een oogopslag de recentste bouwmoden. Op de ruime kavels van het Rieteland Oost, waarop bij de bebouwing een architect betrokken moet zijn, is alles hout wat de klok slaat. Natuurlijk materiaal is zeer gewild. De particulier die geld heeft om zijn eigen huis te laten ontwerpen, wil kennelijk iets warmers tegen de gevel.

Het enige huis in dit deel van de wijk dat met aluminium is bekleed, is dan ook van een architect. Hans van Heeswijk (60). Zijn bureau verbouwde in 2009 het Hermitage Museum in Amsterdam - een veel geprezen project - en werkt nu aan de renovatie en van het Mauritshuis in Den Haag. Zijn eigen woonhuis, dat vorig jaar gereed kwam, is nu genomineerd voor de Amsterdamse

Overall in het huis van Hans van Heeswijk kun je van de vloer tot het dak kijken.

architectuurprijs (AAP).

Een architect die voor zichzelf bouwt, dat is ingewikkeld. Er is geen opdrachtgever, niemand die zegt dat het niet zo moet maar zo. Misschien, denkt Van Heeswijk zelf, dat daarom slechts één op de drie architecten voor zichzelf bouwt. Want er zijn geen excuses als het niet lukt, behalve dan dat je eigenlijk geen goede architect bent.

De wens bij Van Heeswijk om zelf zijn huis te

ontwerpen, kwam voort uit onvrede met de standaard Nederlandse plattegrond. Vrijwel overal staan de huizen met de smalle kopse en kontse gevel op het licht, de lange dichte zijde tegen elkaar. Saai ingedeeld met een gang waaraan diverse kamertjes grenzen en sinds een halve eeuw is de plafondhoogte maximaal 2,40 meter. Juist de twee dingen die Van Heeswijk als architect cruciaal acht voor zijn wooncomfort, licht en ruimtelijkheid, zijn schaars.

En dat is precies wat het woonhuis op Rieteland zo feestelijk maakt. Het huis telt drie bouwlagen en staat dwars op de kavel, waardoor de lange zijde naar het westen uitkijkt over een park. Die zijde is volledig van glas. Je kunt op alle plekken in het huis steeds van de vloer tot het dak kijken. De etages zijn opengewerkt, waardoor de westhelft van het huis in feite een twaalf meter brede vide is geworden. Deuren en muren zijn schaars in dit huis.

De plattegrond is van een hardvochtig soort minimalisme. Het enige wat Van Heeswijk heeft vastgezet, is de serviceconsole in het hart van het gebouw, van vloer tot dak. Daarin zit facilitair spul, sanitair en kasten. De overige ruimtes slingeren zich daaromheen: eetkeuken en hal op begane grond, zitkamer en werkruimte op één hoog, slapen, baden en een terras op drie. De kontzijde die naar de straat is gekeerd, is als een spiegel van zon zijde: die is dicht en beschermt, gemaakt van geperforeerd aluminium.

Die twee sensaties, ruimte en licht, overheersen in alles dit concept. Zodanig dat een derde kwaliteit pas later tot je doordringt: die van het materiaal. Het staal van de trappen is blank, de gladde betonnen vloer onbeschilderd, het metershoge aluminium kozijn ongekleurd. Dat elementarisme verzaakt een gedoseerde hand van architectuur, net als de detaillering van zelfontworpen deurklinken, kozijnsluitingen en open haard. Alles geschikt om zeer prettig thuis te komen.

Bob Witman

WIE IS ER BANG VOOR VIRGINIA WOOLF?

Met Linda van Dyck, Victor Löw, Eva van de Wijdeven en Mohammed Azay

DI 17 T/M ZO 22 APR
DELAMAR.NL OF BEL
0900 - 33 52 627

DE
LA
MAR
THEATER